

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

LISTOPAD 2022

354

LISTOPAD 2022

1	út	VŠICHNI SVATÍ		SLAVNOST
2	st	Památka všech věrných zesnulých		
3	čt	31. týden v mezidobí	sv. Martin de Porres	
4	pá	sv. Karel Boromejský		památka první pátek
5	so	31. týden v mezidobí		
6	ne	32. neděle v mezidobí		
7	po	32. týden v mezidobí		
8	út	32. týden v mezidobí		
9	st	POSVĚCENÍ LATERÁNSKÉ BASILIKY		SVÁTEK
10	čt	sv. Lev Veliký		památka
11	pá	sv. Martin		památka
12	so	sv. Josafat		památka
13	ne	33. neděle v mezidobí		
14	po	33. týden v mezidobí		
15	út	33. týden v mezidobí	sv. Albert Veliký	
16	st	33. týden v mezidobí	1 sv. Markéta Skotská 2 sv. Gertruda	
17	čt	sv. Alžběta Uherská		památka
18	pá	33. týden v mezidobí	Posvěcení římských basilik sv. Petra a sv. Pavla	
19	so	33. týden v mezidobí		
20	ne	34. ned. v mezidobí – JEŽÍŠ KRISTUS-KRÁL		SLAVNOST
21	po	Zasvěcení Panny Marie		památka
22	út	sv. Cecilie		památka
23	st	34. týden v mezidobí	1 sv. Klement I. 2. sv. Kolumbán	
24	čt	sv. Ondřej Dung a druhové		památka
25	pá	34. týden v mezidobí	sv. Kateřina Alexandrijská	
26	so	34. týden v mezidobí		
27	ne	I. NEDĚLE ADVENTNÍ		
28	po	1. adventní týden		
29	út	1. adventní týden		
30	st	SV. APOŠTOL ONDŘEJ		SVÁTEK

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozesílán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. **Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezekantp@centrum.cz**

První strana obálky: „... a světlo věčné at' jim svítí“ (internertový motiv)

Draží farníci,

ke konci měsíce listopadu dospějeme k závěru celého liturgického roku, který je pokaždé jakoby korunován slavností Ježíše Krista Krále. Tato oslava by mohla v někom vyvolávat triumfalistický dojem katolické Církve, ale právě opak je pravdou. Věříme a vyznáváme, že Ježíš Kristus je Syn Boží, který sestoupil na naši zem, aby vydal nejautentičtější svědectví o životě jediného pravého Boha. Zároveň nám ale vždy znovu a znovu připomíná, že nepřišel jako vládce, který si chce udělat ze všech ubohé služebníky a otroky, ale jako ten, který chce sloužit a dát svůj život za všechny (srv. Mt 20,28). V tom je právě největší vítězství a velikost Boží, že nepřichází jako obávaný a hrůzostrašný panovník, ale jako služebník – Syn Boha, který chce udělat vše pro záchranu jednoho každého člověka, a to i za cenu oběti vlastního života.

Vítězství, moc a sláva Boží nespočívá v ponižování lidské důstojnosti anebo ukazování její nedokonalosti a pomíjivosti, ale její přijetí a přetvoření skrze svou obět' na kříži. Jediným pravým trůnem Boha je **kříž**. Z lidského hlediska je to nepochopitelné a ve své podstatě i nepřijatelné, ale z Božího pohledu se právě zde uskutečňuje přemožení ubohosti světa raněného a ztotočeného hříchem a potvrzuje se definitivní vítězství milosti a lásky nad zlem a nenávistí. Ano, takto vítězí Bůh a tímto způsobem zachraňuje člověka dokonce před ním samotným.

Proto postavu Krista Krále nevnímáme jako příklad falešného triumfalismu, ale jako příležitost k uvědomění, jakým způsobem se máme i my snažit uskutečnit vládu Boha na zemi. „Chceme-li proto, aby v nás kraloval Bůh, ať v našem smrtelném těle nevládne hřích. Umrtvujeme naopak své pozemské údy a přinášíme ovoce Ducha, aby se v nás Hospodin mohl procházet jako v duchovní rajské zahradě a aby v nás kraloval on sám se svým Kristem sedícím v nás po pravici Otcovy duchovní moci, o níž prosíme. Ať tu sedí, dokud se všichni jeho nepřátelé, kteří jsou v nás, nestanou podnoží jeho nohou a dokud z nás nezmizí každá jiná vláda, síla a moc“ (Z pojednání o modlitbě od kněze Origena). Jak tento pohled tragicky kontrastuje se současnou dobou a zvláště válkou na Ukrajině, kde si někteří hrají na neomezené vládce podle vzoru Božího a přitom páchají tolik zla, utrpení a bída a ničí desetitisíce lidských životů, které Pán povolal na zem, aby ji obohatily svou přítomností.

Nezapomeňme, že naším povolání je, aby pouze Bůh plně kraloval v našem životě.

To vše je velice úzce spojeno se slavností Všech Svatých, kterou tento měsíc otevíráme, a též i s památkou Všech věrných zemřelých, kteří nám připomínají Boží spravedlnost. Sv. Pavel v listě Římanům píše: „Všichni přece budeme stát před Božím soudem. Vždyť v Písmu se říká: 'Jako že jsem živ, praví Pán, přede mnou poklekne každé koleno, a každý jazyk bude velebit Boha.' A každý z nás tedy bude muset sám za sebe vydat Bohu účty“ (Řím 14, 10-11). Ježíš Kristus jako pravý Král bude tím jediným a nejvyšším spravedlivým soudcem, se kterým se jednou při našem skonání setkáme a který bude jako Král soudit celý náš život. Jeho moc sahá až za hranice čistě pozemského života, a proto setkání s ním bude rozhodující pro naše **věčné** přebývání v jeho slávě anebo odsouzení k životu bez něho. Tato slavnost nám ještě s větší intenzitou připomíná nejdůležitější okamžik lidského života – smrt – a zároveň nás přímo burcuje k intenzivnějším modlitbám za naše zemřelé, kteří jsou odkázáni na Boží milosrdenství, které jim můžeme našimi prosbami a obětmi vyprosit. Tímto způsobem dokážeme našim drahým zemřelým skutečnou lásku, kterou k nim máme a která sahá až za hrob, neboť spojení s nimi nekončí, ale jenom se mění. Kež nám připomenutí omezenosti našeho pozemského života pomůže k novému obrácení a posílení naší víry, že Ježíš Kristus je jediným pravým Pánem a Králem, ale zároveň i Životem, bez kterého není možné mít **život věčný**.

V modlitbě vás provází a všem žehná

P. Vít

středa 2. listopadu 2022:

Památka Všech věrných zesnulých

6:00 - mše sv. u sv. Rocha

15:00 - pobožnost u centrálního kříže na Olšanských hřbitovech

16:00 - mše sv. u sv. Rocha

18.00 - mše sv. u sv. Prokopa

Možnost získání plnomocných odpustků pro duše v očistci od 1. do 8. listopadu za těchto podmínek:

- návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé
- sv. zpověď, v tomto období, sv. přijímání v den získání odpustků
- modlitba na úmysly Svatého Otce
- nemít zálibu v žádném (ani lehkém) hříchu

čtvrtek 3. listopadu

Výstav Nejsvětější svátosti po mši sv. u sv. Prokopa – do 20:00

neděle 6. listopadu

- Sběrka na charitní činnost v arcidiecézi – všechny kostely

- Sběrka na splátku farního úvěru – všechny kostely

neděle 6., 13., 20., 27. listopadu

- Setkání hledajících v 18:00 Farní centrum

sobota 12. listopadu

Úklid kostelů - po mši sv. (8:00) u sv. Prokopa

neděle 20. listopadu

Setkání ministrantů 17:00 Farní centrum

pondělí 28. listopadu

mše sv. v tridentském ritu – 18:00 u sv. Rocha

neděle 4. prosince

rozhlasový přenos mše sv. od sv. Prokopa – Český rozhlas – stanice Vltava
Začátek mše sv. v **9:00** (!!)

sobota 3. prosince 2022

Adventní duchovní obnova u sv. Prokopa

Začátek: 8:00 mše sv. u sv. Prokopa.

Následují 3 přednášky ve Farním centru.

Duchovní obnovu povede **P. ThLic. Petr Havlík, ThD.**, kněz pražské arcidiecéze, administrátor farnosti u kostela sv. Václava v Praze na Proseku.

V přestávkách mezi přednáškami bude příležitost ke svátosti smíření i k duchovnímu rozhovoru.

Svatováclavská mše v bazilice sv. Petra v Římě**29. 9. 2022**

Na svátek sv. Václava se konala slavnostní mše svatá ve svatopetrské bazilice ve Vatikánu, kterou sloužil litoměřický biskup Jan Baxant. Zpěvy a hudbou ji doprovodil Kühnův smíšený sbor společně se Severočeskou filharmonií Teplice. Svatováclavská mše v pořádaná v bazilice sv. Petra je každoroční tradicí, kterou si poutníci a krajané připomínají památku hlavního českého patrona. Účastníci poutě se zúčastnili i generální audience u Svatého otce.

Nová poutní cesta z Řípu na Blaník**3. 10. 2022**

Poutní horu Říp a bájnou horu Blaník propojuje nová poutní cesta, dlouhá téměř 300 kilometrů. Začíná u románské rotundy sv. Jiří a sv. Vojtěcha na hoře Říp, vede západní cestou okolo Prahy a končí na vrcholu Velkého Blaníku. Poutníci na trase navštíví mimo jiné Krivoklát, Beroun, Svatý Jan pod Skalou, Karlštejn nebo Dobřichovice. V každém z těchto míst je spolupracující informační centrum nebo městský úřad, případně jiná partnerská organizace, kde je možné nakoupit poutnickou mapu a Poutníkův deník, kam si mohou lidé nechat dát razítka z partnerských míst.

Připojení Vatikánského státu k úmluvě o klimatu**5. 10. 2022**

Listiny o připojení k Rámcové úmluvě OSN o změně klimatu, přijaté v roce 1992, a k Pařížské dohodě z roku 2015, které Vatikánský městský stát předložil letos v červenci, vstoupily v platnost 4. října 2022 na liturgickou památku sv. Františka. Listiny byly uloženy u generálního tajemníka OSN.

Mše sv. za Evropu v Bruselu**13. 10. 2022**

U příležitosti COMECE (Rada evropských biskupských konferencí) sloužili biskupové všech členských zemí EU v kostele Notre Dame des victoires v Bruselu 12. října 2022 společně mši sv. za Evropu.

Zamítnutí stížnosti kardinála Dominika Duky**14. 10. 2022**

Ústavní soud zamítl stížnost kardinála Dominika Duky a právníka Ronalda Němce, kteří se domáhali omluvy od brněnských divadel. Zásah do svých osobnostních práv spatřovali v uvedení dvou kontroverzních her na festivalu Divadelní svět Brno květnu 2018. Konkrétně šlo o hry Prokletí a Naše násilí a vaše násilí v režii Chorvata Olivera Frlijiće v podání zahraničních souborů.

Pronásledování Církve na východě Afriky**18. 10. 2022**

Úřady v africké Eritreji zatkl katolického biskupa a dva kněze. Zprávu BBC mezitím zástupcům církve potvrdila tamní vláda. K zatčení došlo minulý týden. O důvodech zatčení ani o současném místě pobytu biskupa Abune Fikremariama Hagose a obou duchovních nebyly podány žádné informace.

VÝNATEK Z ENCYKLIKY PAPEŽE PIA XI.
QUADRAGESIMO ANNO
O USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI
A OBNOVĚ SPOLEČENSKÉHO ŘÁDU
 (ke 40. výročí encykliky Lva XIII. *Rerum novarum*)
 KVĚTEN 1931

Pravomoc Církve v oblasti hospodářské a sociální

Na začátku musíme především zdůraznit to, co již dříve skvěle prokázal Lev XIII., že totiž máme právo a povinnost o sociálních a hospodářských záležitostech pronášet svůj soud s nejvyšší autoritou. Je pravda, že církvi nebyl svěřen úkol, aby vedla lid pouze k tomuto proměnlivému a pomíjejícímu blahu, nýbrž k blahu věčnému; vměšovat se bez příčiny do těchto pozemských záležitostí pokládá církev za nesprávné. Nesmí se však za nic na světě vzdát úřadu Bohem jí svěřeného, zasahovat se svou autoritou ne sice do věcí "odborných", pro něž není ani vybavena vhodnými prostředky, ani k tomu nemá pověření, ale do všeho, co se vztahuje k mravnímu zákonu.

Neboť i když se hospodářská činnost a mravouka řídí každá ve svém oboru svými zvláštními zásadami, je přesto chybné odtrhovat je od sebe tak, jako by hospodářský řád byl na řádu mravním zcela nezávislý. Takzvané ekonomické zákony, vyvozené z podstaty hospodářských statků a z vlastností a potřeb lidského těla a lidské duše, určují, co není na poli hospodářském dosažitelné a co je, a jakými prostředky je toho možno dosáhnout, avšak již sám rozum z podstaty věcí a z individuální a společenské přirozenosti člověka jasně poznává cíl, který Bůh, Stvořitel veškeré hospodářské činnosti, určil.

Je to jeden a týž mravní zákon, který nám velí, abychom při veškerém svém jednání usilovali o svůj nejvyšší a poslední cíl, ale právě tak abychom se v jednotlivých oborech činnosti nechali vést cíli, které příroda nebo spíše původce přírody Bůh jednotlivým oborům činnosti vytkl, a abychom tyto částečné, bližší a zvláštní cíle podřizovali cíli nejvyššímu. Budeme-li věrně poslouchat tento zákon, začlení se vhodné jednotlivé zvláštní cíle hospodářské, individuální i sociální do celkové soustavy cílů. My pak budeme křáčet jako po stupních ke stále vyšším cílům, až dospějeme k poslednímu cíli všech věcí, totiž k Bohu, jenž je sobě i nám nejvyšším a nevyčerpatelným dobrem.

Předně musí být plně jasno v jedné věci: Katoličtí teologové, kteří učili pod vedením a v duchu církve, nikdy nepopírali ani nepochybovali o dvojí stránce vlastnictví, individuální a sociální, pokud totiž má vztah jen k jednotlivci nebo k obecnému blahu; ale vždy shodně tvrdili, že od přírody neboli od samého Stvořitele bylo lidem uděleno právo soukromého vlastnictví, jednak proto, aby se mohli o sebe a o své rodiny postarat, jednak aby pomoci této instituce statky, které Stvořitel určil pro veškeré lidstvo, tomuto účelu opravdu sloužily. Toho všeho není možné dosáhnout bez zachování jistého pevně stanoveného řádu.

Je tedy třeba se pečlivě vyvarovat dvojího nebezpečného úskalí. Na jedné straně popírání nebo oslabování sociální a veřejné funkce vlastnictví vede přímo k individualismu nebo se mu aspoň velmi přibližuje. Stejně tak odmítnutí nebo oslabení soukromé a individuální stránky tohoto práva nutně vede zase přímo ke kolektivismu nebo se k němu aspoň blíží. Pustíme-li to ze zřetele, sklouzneme po šikmé ploše rychle do mravního, právního a sociálního modernismu, před kterým jsme v okružním listu na počátku našeho pontifikátu varovali. Toto ať si zvláště uvědomí ti, kdo se v honbě za novotami neštítí obviňovat potupnými pomluvami církev, že údajně připustila, aby se do učení teologů vloudil pohanský pojem vlastnictví, který prý musí být za každou cenu nahrazen pojmem jiným, pojmem "křesťanským", jak jej v podivuhodné nevědomosti tito lidé nazývají.

Promluva sv. Josemaría Escrivá z Velikonoční neděle 26. 3. 1967

5. část

uspořádal P. Vít Uher

Kristus a náš každodenní život

Zastavili jsme se na několika stránkách evangelia, abychom rozjímali o Ježíšově chování k lidem a naučili se přinášet Krista svým bližním tím, že i každý z nás bude Kristus. Uplatňujeme tedy tyto poznatky i ve svém všedním životě. Náš všední, každodenní život, který prožíváme mezi svými spoluobčany, mezi svými bližními, není totiž nic bezvýznamného. Pán chce, aby se jeho děti posvěcovaly právě v podmínkách všedního života. Je třeba stále znovu a znovu opakovat, že Ježíš se neobracel jen na nějakou skupinu privilegovaných, ale že přišel, aby nám zjevil všeobjímající Boží lásku. Bůh miluje všechny lidi a ode všech lidí očekává lásku. Ode všech, bez ohledu na jejich osobní vlastnosti, společenské postavení, povolání nebo zaměstnání.

Běžný všední život není něco, co má malou cenu: na všech cestách této země můžeme najít příležitost k setkání s Kristem, který nás vyzývá, abychom se s ním ztotožnili, a tak uskutečňovali – právě tam, kde jsme – jeho božské poslání. Bůh nás povolává právě skrze události každodenního života, utrpení i radosti osob, které žijí v naší blízkosti, v lidských starostech našich přátel, ve všednosti rodinného života. Bůh nás povolává i skrze závažné problémy, konflikty a úkoly, které má každé historické období a které na sebe poutají zájem i naděje velké části lidstva. Velmi dobře lze pochopit netrpělivost, úzkost i obavy lidí s duší přirozeně křesťanskou, takových lidí, kteří se nehodlají smířit s osobní i společenskou nespravedlností, jakou může způsobit lidské srdce. Po tolika staletích vzájemného soužití lidí můžeme stále pozorovat války, nenávisť, ničení, fanatismus v očích těch, kteří nechtějí vidět, a v srdcích těch, kteří nechtějí milovat.

Bohatství země rozdělené mezi několik málo osob, bohatství kultury omezené na uzavřené kroužky. A mimo ně: hlad po chlebu i po vědění, lidské životy, které jsou posvátné, protože pocházejí od Boha, se kterými se však zachází jako s obyčejnými předměty, jako s čísly pro statistiky. Chápu a sdílím tuto netrpělivost, a tak si představuji Krista, jak nás neustále vyzývá, abychom uvedli do života ono *nové přikázání* lásky. Všechny situace našeho života nám přinášejí božské poselství, žádají od nás jako odpověď lásku k bližnímu, vydání se druhým.

Až přijde Syn člověka ve slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: „Pojďte, požehnáni mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.“ Spravedliví mu na to řeknou: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?“ Král jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,31–40). Je tedy třeba vidět Krista, který se s námi setkává v bližních. Žádný lidský život není životem izolovaným, ale je propojen i s dalšími životy.

Žádný člověk není volný nerýmovaný verš, ale všichni společně jsme součástí jedné velké božské básně, kterou píše Bůh za spolupráce a v součinnosti s naší svobodou.

Stojící ZOJA - utajený zázrak – 1. část

uspořádal P. Vít Uher

V ruské wikipedii byl tento příběh nazván pravoslavnou legendou, lidovou bajkou, církevním podáním. Ale copak známe hodně legend s přesnou poštovní adresou, s konkrétními daty a skutečnými životopisy hrdinů? Reč je o nejznámějším zázraku, který se stal v SSSR v dobách bojujícího ateismu.

O novoroční noci

Město Kujbišev (dnes Samara – na obrázku) v Nadvolžanské federální oblasti SSSR - byl silvestr roku 1955. V domě č. 7 na ulici Čkalovské (dnes Čkalova 84) se shromáždila skupinka mládeže, aby oslavila příchod nového roku. Mezi nimi byla Zoja Karnaučová, dělnice a komsomolka. Když začali tančit, Zoja neměla partnera, její mládenec Mikolaj, na zábavu nepřišel. Když dívka uviděla v temném koutě pokoje ikonu svatého Mikuláše Divotvůrce, bezstarostně zvolala: „To je taky Mikolaj, já si s ním zatančím!“ Když sahala po obrazu, jedna z jejích kamarádek, pokoušejíc se ji zadržet, stačila vykřiknout: „Zoje, nehřeš!“ Ale Zoja se jen zasmála a řekla: „Jestli Bůh je, ať mě potrestá!“

To, co následovalo, zaznamenal ve svém hlášení pro místní oddělení KGB starší poručík Koljesov. Text včetně zachovalé originální stylistiky uvádí autor knihy Ruské peklo Andrej Karaulov: „Soudružka Zoja Karnaučová okamžitě ztuhla bez hnutí. Pozůstavši ve středu pokoje soudr. Z. Karnaučová zůstala paralyzovaná spolu s ikonou, kterou přitiskla k prsům. Soudružka S. Karnaučová neupadla, jenom stála s ikonou Mikuláše Divotvůrce v rukách. Protože s. Karnaučová nevykazovala aktivních známek života, ale stála s otevřenými očima, soudruh Poplavskij, člen komsomolu narozený v r. 1939, poslal po okrskového náčelníka milice, ale nebylo ho, tak zazvonil na odpovědnou za obvodní oddělení milice, s. Syrenkovou, která vyslala na ulici Čkalovská č.7 oddíl milice a kolektiv lékařů z městské nemocnice č. 2. Svědek Tarabarinov, narozený v r. 1939 vyběhl na ulici a začal sít paniku mezi okolní obyvatel.“

Zvěst o tom, co se stalo, se širokým ohlasem roznesla po městě. Zrána 1. ledna 1956 před domem na ulici Čkalovské stáli již vzrušení lidé. Kromě vzrušených sousedů přišli i nájemníci ze sousedství a mrazu navzdory tam lidí přibývalo stále víc. Dav narostl až natolik, že po sousední ulici nemohly jezdit tramvaje. Přijela milice na koních. Dům obklopili kordonem a nikoho nepouštěli. Říkali, že se nic nestalo a nikdo tam uvnitř není. Ale rychle se objevily otázky: Když tam nikdo není, tak k čemu milice? Proč jsou zavřeny? Co uvnitř dělají lékaři? Tou dobou se lékaři marně pokoušeli Zoje vrátit smysly. Všechny pokusy dát jí injekci byly bezvýsledné: jehly se ohýbaly a do kůže se nedostaly ani na milimetr. Nikdo také nebyl schopen dívkou pohnout z místa a ani jí z rukou odebrat ikonu. Zoja byla jako zkamenělá. Přesto žila: dýchala, měla otevřené oči i tloukocí srdce. Na její ruce se dal vnímat pomalý stálý puls. Pokusili se také pod ní vysekat dřevěnou podlahu. Marně, poněvadž sekera byla hned tupá, a ze šterbin prosakovala krev. Můžeme si jen představit, co prožívali milicionáři určení na celý den k ochraně objektu. Jedna z obyvatel Kujbyševa Anna Fjedotová, vzpomínala, jak spěchala za jedním ze strážníků, který odcházel ze služby. Běžela za ním několik příčných ulic, a když byli sami na prázdné ulici, zeptala se: „Když tam nikdo nestojí, tak proč nikoho nepouštějí?“ – „Nesmím nic říkat“, odpověděl příslušník milice. „Já vás neprozradím!“ slíbila dívka. „A vy jste věřící?“ – „Ano.“ Tu strážník sundal policejní čepici a sklonil hlavu před Annou Fjedotovou: jeho vlasy byly úplně šedé. „To se stalo za jednu noc,“ odpověděl potichu muž, „a já mám teprve 28 let.“

Deset (dobrých) „důvodů“, proč nejít ke zpovědi

Z tohoto provokativního názvu vycházel příspěvek regenta Apoštolské penitenciárie, mons. Krzysztofa Nykiela, na semináři o „Dnešním slavení svátostné zpovědi“, který se konal v Římě.

Úvaha byla proložena výctem běžných „výmluv“, proč se vyhýbat svátosti smíření, počínaje tvrzením, že **o svých hříších má člověk raději mluvit přímo s Bohem**. Jistě, není nemožné dosáhnout odpuštění i přímým rozhovorem s Bohem v modlitbě, ale nikdy si nemůžeme být jisti. A právě v této jistotě spočívá základní rozdíl mezi odpuštěním, o které se v pokorné modlitbě k Bohu žádá a v které se oprávněně doufá, a odpuštěním získaným při slavení svátosti smíření.

Druhým důvodem je tvrzení, že **„nerad o sobě vyprávím člověku, jako jsem já“**. Penitent však stojí před knězem, tedy tím, na koho Ježíš zde na zemi přenesl svou moc odpouštět hříchy. Nejde tedy o to vyprávět o svých záležitostech druhému člověku, nýbrž dát se milovat Bohem, a to v celém svém já, včetně toho, co na sobě nenávidíme a co On zachraňuje.

Třetí motivací je, že **kněz může být větší hříšník než já**. Je pravda, že kněz se někdy bohužel může ocitnout v horší morální situaci než kající, ale je třeba mít na paměti, že k tomu, aby rozhršení bylo platné, není nezbytně nutné, aby zpovědník byl svatý nebo ve stavu milosti. Proto vzdát se zpovědi kvůli nejistotě ohledně morálního stavu zpovědníka by bylo jako vzdát se lékařské péče kvůli nejistotě ohledně zdravotního stavu lékaře.

Nevím, co říct – to je čtvrtá výmluva a možná jedna z nejrozšířenějších námitek, ale také snadněji překonatelná, protože je zcela subjektivní a záleží na odpovědnosti kajícího. Nevědět, co o sobě říci svému zpovědníkovi, značí, že člověk neprovedl pečlivě zpytování svědomí a nedokázal rozpoznat, co v jeho životě není v souladu s evangeliem a Boží vůlí.

Pátý důvod: **Stydím se**. Jistě, stud není způsoben setkáním s druhým člověkem, ale je spojen s hříchem, s nutností vyznat se ze svého zla. Stud za hřích je již prvním zdravým příznakem citlivosti svědomí, které si ještě nezvyklo na zlo; je tedy pozitivním faktorem a také je nedílnou součástí pokání, které je třeba vykonat za hřích: není třeba se jej zbavovat, ale skrze Boží milosrdenství jej takřkajíc navrátit jako pravý a řádný kající skutek.

Šestou motivací je: **Říkám pořád to samé**. Opakovaná slabost ve stejných hříších není důvodem k tomu, abychom se zpovědi vzdali, ve skutečnosti je to přesně naopak. Pouze pokorné odevzdání se Bohu umožňuje bojovat a zvítězit nad neřestmi, které svírají naši duši.

Sedmou výmluvou se brání lidé, kteří říkají: **Nedopouštím se závažných hříchů**. Je jistě milostí nedopouštět se hříchů, jako je vražda nebo krádež, ale při zpytování svědomí je třeba dobře zvážit i všechna ostatní přikázání.

Osmý důvod: **Nechodím ke zpovědi, protože minule se mi to nelibilo**. Nežádka se stává, že zpovědní rozhovor plně neuspokojí, ale pokud člověk opravdu nemůže jinak, stačí změnit zpovědníka.

Spíše banální je devátý důvod: **nechodím ke zpovědi, protože zpovědnice ve mně vyvolává klaustrofobii**. Trochu jako ti lidé, kteří říkají, že nechodí na mši, protože nesnášejí kadidlo nebo vůni svíček.

Ještě závažnější byl desátý důvod: **Nevěřím ve zpovědní tajemství**. Kněz, je vázán „svátostnou pečeti“, což je smlouva uzavřená přímo s Bohem a s církví, podle níž vše, co kající knězi svěří, s ním zemře a žádná pozemská autorita, ať už z jakéhokoli důvodu, nemůže v tomto ohledu zasáhnout“. Církev totiž „stanovuje nejvyšší trest pro ty, kdo úmyslně porušují pečeť svátostného tajemství: exkomunikaci *latae sententiae*, vyhrazenou Apoštolskému stolci“.

z podkladů IS Radio Vaticana zpracoval -AJ-

Gertrud von Le Fort: VĚČNÁ ŽENA

část 3

zpracovala Mgr. Tereza Kahounová

(Životopisné údaje o autorce knihy jsou uvedeny v PL 352.)

Oddanost

Všude, kde člověk se oddává – je i paprsek z tajemství věčné ženy; kde však žena usiluje jen o sebe samu, metafyzické tajemství se vytrácí: tím, že vyvyšuje vlastní obraz, ničí obraz věčný. Z toho teprve pochopíme odpadnutí ženy, to jest Evu. Podstata tohoto pádu však nespočívá v protikladu ducha a smyslů. Odpadnutím ženy neodpadá vlastně stvoření směrem k zemi, spíše odpadává od země, potud, že země přece znamená také ženství, pokornou ohotu. Pád ve scéně ráje nespovisí s pokušením sladkého ovoce; nespovisí však ani s pokušením poznání, nýbrž souvisí se slovy „budete jako Bůh“, tedy s protikladem „fiat“, jež vyřkla Panna. Vlastní prvotní hřích se tudíž uskutečňuje ve sféře religiózní, proto v jádře znamená odpadnutí ženy; znamená odpadnutí ne proto, že to byla Eva, která první vzala jablko, ale proto, že je vzala jako žena. Stvoření padlo ve své ženské substancii, protože padlo ve sféře religiózní; proto bible právem přičítá větší vinu Evě než Adamovi.

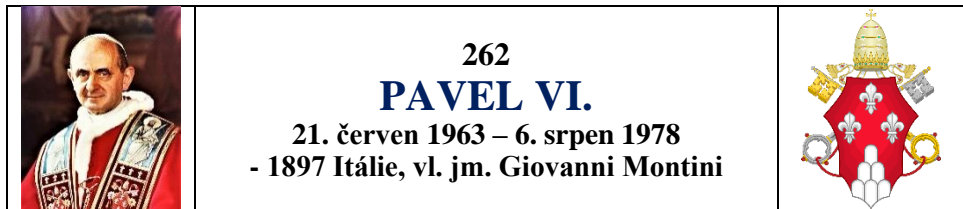
Přitom je docela nesprávné tvrdit, že Eva padla jako ta, která byla slabší. Příběh svodu v bibli jasně ukazuje, že Eva byla silnější, že měla nad Adamem převahu. Muž, nazíraný kosmicky, stojí v popředí síly, žena spočívá v její hloubce. Kdekoliv byla žena utlačována, nikdy to bylo proto, že byla slabá, ale proto, že ji znávali za mocnou a obávanou – a právem: neboť ve chvíli, kdy se silnější moc už nechce oddávat, nýbrž vyvyšovat, nastává samozřejmě katastrofa. V neurčité zvěsti o boji za matriarchát zachvívá se ještě strach před ženinou mocí; nejhlubšímu oddání odpovídá možnost největšího selhání. V tom tkví metafyzické tajemství ženy po stránce negativní. Protože žena je celou svou duší a bytím nejen určena k tomu, aby se oddávala, nýbrž představuje přímo vesmírnou moc oddání, je její selhání čímsi démonickým a také se to tak pocituje. Ženino odpadnutí nepředstavuje sice zlo samo o sobě, ženu v tom předešel padlý anděl, - dábel je rodu mužského -, ale žena s ním sdílí svůdcovskou moc. Svádění je svévole, opak oddání. Odpadlý anděl je strašnější než odpadlý člověk a podobně je i odpadlá žena hroznější než odpadlý muž. Příběh prvotního hříchu se totiž neustále opakuje. V hlubším smyslu je žena vina každým odpadnutím, a to nejen proto, že je matkou, v jejímž lůně rostou odpadlíci, ale proto, že každé i mužovo odpadnutí, se uskutečňuje ve sféře, jež byla zvláštní způsobem svěřena ženě.

Nevěstka znamená radikální zrušení linky „fiat“: na místo oddání nastupuje poslední forma vnitřního selhání – vydání všanc. Toto slovo neznámá soud nad jednotlivou ženou, nad nejubožejší ze všech žen, nevěstka už sama představuje soud: nevěstka už neslouží jako „spolupůsobící“ v duchu lásky a pokory, slouží jako věc – a věc se mstí tím, že panuje.

Jako má hlubokou symboliku závoj, má ji i to, že závoj padá. Pravili jsem, že všechny velké formy ženského života ukazují ženu zahalenou: nevěsta, vdova, řeholnice jsou nositelkami téhož symbolu. Vnější gesto není nikdy bezpodstatné; vychází z věci, zastupuje ji.

Oddání Bohu je jedinou absolutní mocí, kterou člověk má: jen „Ancilla Domini“ je „Regina caeli“. Kdekoliv spolupůsobí tvorstvo v poslední ryzosti, tam se objevuje i „Mater Creatoris“, „Mater boni consilii“; „Matka dobré rady“, všude tam, kde se stvoření od-poutává od sebe sama, pomáhá zmučenému světu „Mater amabilis“, „Matka lásky-hodná“; všude tam, kde národy jsou dobré vůle, prosí za ně „Regina pacis“.

zdroj: *Coulombe-Náměstkové Kristovi, Wikipedie*

Narodil se 26. září 1897 v rodině katolického novináře. Po studiích v diecézním semináři byl v r. 1920 vysvěcen na kněze. Dále pokračoval ve studiích a získal doktorát kanonického práva. V r. 1923 byl jmenován úředníkem papežské nunciatury ve Varšavě. V dalším roce začal pracovat ve Státním sekretariátu Vatikánu a v r. 1931 se stal docentem dějin papežské diplomacie na Papežské diplomatické škole. Papežem Piem XII. byl v r. 1952 jmenován státním podsekretářem a po dvou letech arcibiskupem v Miláně.

21. června 1963 byl zvolen papežem a rozhodl se pro jméno Pavel VI.

Smrtí předchozího papeže mohl právnicky skončit II. vatikánský koncil, ale Pavel VI. rozhodl o jeho pokračování a viděl v tom nejdůležitější úkol svého pontifikátu.

Papež Pavel VI. začal s konáním papežských cest (včetně projevu v OSN). Jeho první zahraniční cestou byla v r. 1964 pouť do Palestiny. Ekumenicky významnou událostí zde bylo papežovo setkání s ortodoxním patriarchou Athenagorem I. v Jeruzalémě. Dále patriarchova návštěva Říma, při které papež v r. 1965 odvolal klatbu z roku 1054 a tak odstranil podstatnou překážku vzájemných vztahů.

Během čtyř let vydal několik encyklik různého významu a různých reakcí, z nichž poslední, *Humanae vitae* z 25. 7. 1968 - *O správném řádu sdělování lidského života*, vyvolala u některých vlnu diskusí i odporu. Byla určena "všem lidem dobré vůle" a mnoho těch, kteří ji ani nečetli, pouze slyšeli, že je proti antikoncepci, to vzali jako argument proti církvi.

V r. 1970 vydal nový Mešní řád a Liturgický kalendář pro římský obřad.

Papež Pavel VI. při svém úsilí o obnovu církve ukazoval, že se zároveň musí uplatňovat hluboká, tradiční víra. Během svého patnáctiletého pontifikátu výrazně posílil vážnost papežského úřadu.

Na počátku sedmdesátých let jmenoval kardinálem litoměřického biskupa Štěpána Trochta a v r. 1977 pozdějšího pražského arcibiskupa Františka Tomáška. Aktivní diplomacií usiloval o odstranění některých těžkostí mezi Apoštolským stolcem a zeměmi východní Evropy.

Zemřel 6. 8. 1978 ve věku 81 let. Svět si pak začal uvědomovat, že odešel velký papež míru, který v době pronikavých změn řídil Církev s úžasnou prozíravostí.

Blahořečený byl 19. 10. 2014 a 14. 10. 2018 jej papež František prohlásil za svatého. Jeho liturgická památka připadá na 29. květen.

Opuštěné hroby

Při návštěvě hřbitova si nelze nepovšimnout hrobů bez jakékoli známky úprav nebo péče. Oproti jiným, které jsou někdy „přezdobeny“ až za hranici dobrého vkusu množstvím umělých květin křiklavých barev, jsou tato místa opuštěná, bez známky účasti pozůstalých o jakoukoli péči.

Jistě, jde asi většinou o hroby lidí, kteří již nemají žádné žijící příbuzné nebo přátele, ale také může jít o hroby těch, jejichž pozůstalí nemají žádný zájem alespoň občas tato místa navštívit – zemřelí již ne-

mohou poskytovat žádné finanční dary, tak proč ztrácet čas cestou na hřbitov? To je logika mnoha dnešních lidí.

Ale touto „logikou“ bychom se neměli řídit my, kteří věříme, že se s těmi, kdo nás předešli na věčnost, jednou setkáme. „Tvým věrným, Pane, se život neodnímá, ale mění“ – tak to slyšíme v liturgii za zemřelé.

Zastavme se tedy alespoň v tento čas u některého opuštěného hrobu a věnujme těm, byť nám neznámým lidem, krátkou modlitbu spojenou s prosbou o svit věčného světla i pro ně. A když k tomu přidáme malou kytičku nebo světlo svíce, nic tím nepokazíme – naopak, budeme asi jediní na světě, kdo se u jejich hrobu zastaví a poprosí Pána o spásu jejich duše. Mají stejného Spasitele jako my a bude jim svítit stejné světlo jako nám. A navíc můžeme odcházet ze hřbitova s pocitem, že jsme vykonali něco, co se nedá zaplatit, ale co v nás vzbudí příjemný pocit lidské solidarity a snahy vyprosit spásu i pro ty, které jsme nikdy neviděli a o jichž pozemském životě nic nevíme..

A to není rozhodně málo.

-AJ-

Malá liturgika – LISTOPAD 2022

pondělí 7. listopadu: liturgické aktuality

pondělí 21. listopadu: nový liturgický rok, sestava kalendáře
(18:45 Farní centrum)

**Když lidé přestanou věřit v Boha,
začnou věřit ve všechno.**

G. K. Chesterton (1874-1936)

**Hlad se odstraní,
když se bude myslet na lidi
a ne na statistiky.**

papež František I.

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ

LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

Sekvence *Dies irae*

Dies irae („Den hněvu“) je latinský hymnus ze XIII. století; jeho autorem byl italský františkán Tommaso da Celano (asi 1200 – 1260). Soudí se, že jde o nejlepší báseň, napsanou ve středověké latině. Je psaná v rýmovaných verších a popisuje den posledního soudu, troubení, které svolává duše před Boží trůn, kde budou spaseny nebo uvrženy do věčného ohně. Až do revize Římského misálu v roce 1970 byla užívána jako sekvence (zpěv mezi biblickými čteními) při mších za zemřelé. Sekvence byla také zhudebněna (G. Verdi, W. A. Mozart, Ant. Dvořák a další). V současnosti je text součástí modlitby breviáře pro 34. týden v liturgickém mezidobí.

V ten den hněvu, v ten den lkavý
svět se změní v popel žhavý,
David, Sibylla tak praví.

Strašná hrůza lidstvo schvátí,
až se věčný Soudce vrátí
všechny úcty vyrovnati.

Polnice zvuk pronikavý
žene z hrobů četné davy,
před soudcovský trůn je staví.

Smrt i tvorstvo žasem trnou,
jak se zevšad lidé hrnou,
k Soudci musí s hříchů skvrou.

Přinesena psaná kniha,
v ní je všechna hříchů tíha,
podle ní trest lidí stíhá

A když Soudce k soudu vstane,
zjeví se vše ukrývané,
bez trestu nic nezůstane.

Co pak chudák řeknu? - Běda!
Obhájce se najít nedá,
vždyť i ctnostný pomoc hledá.

Králi hrůzné velebnosti,
Dárce věčné blaženosti,
spas mne, zdroji slitovnosti!

Rozpomeň se, Pane milý:
kvůli mně šels k svému cíli.
nezatrať mne v oné chvíli!

Tys mne hledal do umdlení,
snášels kříže utrpení,
kéž to pro mne marné není!

Soudce přísný, splň mé přání,
s hříšníkem měj slitování
dřív, než dojde k zúčtování.

Bolestně svou cítím vinu,
úpím, rdím se, cítím vinu
prosím: odpusť, Bože-Synu!

Marii dals rozhřešení,
lotr došel vyslyšení;
i já doufám v odpuštění.

Moje prosby málo platí,
ty však můžeš z lásky dáti,
že mne oheň neuchvátí.

Kéž jsem potom ovcí věrnou
od zlých kozlů oddělenou,
po pravici postavenou.

Trest až vyřkneš zlořečeným,
v oheň věčný zavrženým,
přidruž mne k svým vyvoleným!

V žalu se má hlava sklání,
snažně prosím bez ustání:
dej mně šťastné umírání.

Bude to den nářků, Pane,
den, kdy hříšník k soudu vstane
z hrobového svého lože

- toho potom ušetř, Bože!
Dopřej, Pane Ježíši,
pokoje všem zemřelým. Amen.

Oprava: V říjnovém čísle Prokopských listů bylo na str. 14 v článku o královně Alžbětě II. chybně uvedeno datum jejího narození. Správně mělo být: 21. dubna 1926. -AJ-

KARDINÁL LEO SKRBENSKÝ

29. arcibiskup pražský

1899 - 1916

Lev Skrbenský pocházel ze starobylé šlechtické rodiny Skrbenských z Hříště.

Narodil se 12. června 1863 na zámku v Hukovicích (JE) jako druhorozené dítě. Dětství strávil na zámku v Dřevohosticích (PR). Gymnaziijní studia započal u benediktinů v Kremsmünsteru, potom studoval na gymnáziu v Kroměříži, kde složil maturitní zkoušku. Na popud svých rodičů studoval právo v Innsbrucku, odkud pak za dva roky přešel do služby u dragounského pluku v Brně. Později se přihlásil do arcibiskupského semináře v Olomouci a posléze studoval církevní právo v Římě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1889. Poté působil jako kaplan v Dubu nad Moravou, Moravské Ostravě a Uherském Ostrohu, a v roce 1895 se stal farářem v Melči (OP).

Dne 11. září 1899 byl instalován jako sídelní kanovník kapituly olomoucké. Přesídlil tedy do Olomouce, ale pouze na krátkou dobu. Dne 15. září 1899 byl ve svých 36 letech jmenován knížetem arcibiskupem pražským.

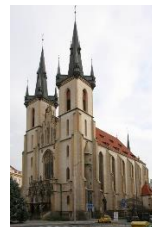
Biskupské svěcení přijal dne 6. ledna 1900 z rukou arcibiskupa olomouckého Dr. Theodora Khona v katedrále svatého Václava v Olomouci. Za necelý rok a půl, dne 15. dubna 1901, byl jmenován kardinálem. Svou náročnou funkci vrcholného církevního pastýře vykonával s velkou zodpovědností.

V průběhu 1. světové války vyjádřil císař František Josef I. nespokojenost s jeho nedostatečně burcujícím postojem ve věcech válečných a přinutil jej přejít do úřadu arcibiskupa olomouckého. V roce 1920 na tuto funkci rezignoval. Pobýval pak na rodinném zámku, kde 24. prosince 1938 zemřel. Pohřben byl v katedrále sv. Václava v Olomouci.

Snažil se zavést v arcidiecézi v platnost závěry prvního vatikánského koncilu a zvýšit malý počet kněží, který mu bránil v realizaci tohoto plánu. Před první světovou válkou byl předsedou biskupské konference rakouské části monarchie.

Jako pražský arcibiskup posvětil kardinál Skrbenský 25. října 1914 kostel sv. Antonína v Praze-Holešovicích. Toto dodnes připomíná pamětní deska v průčelí kostela.

EUCHARISTICKÁ ADORACE Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	MODLITBA RŮZENCE Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlime každý den před mší sv. za ukončení války na Ukrajině.
KŘEST Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonocích, křest pak bude uskutečněn o Velikonocích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	SVÁTOST SMÍŘENÍ Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55. září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka - v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>
CÍRKEVNÍ SNATEK Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.
SVÁTOST NEMOCNÝCH V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	CÍRKEVNÍ POHŘEB Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ

1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45
2. 2. ročník ZŠ: út 16:45
3. 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: čt 15:15
4. 4. – 8. ročník ZŠ : čt 16:15
5. 9. ročník ZŠ + středoškoláci: pá 15:15

Bližší informace na webových stránkách farnosti.
nebo e-mailem:

MiladaProvinska@seznam.cz , tel +420721128119

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	HOVORY O VÍŘE Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 17:00-18:00	POLEDNÍ ATELIÉR Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
MALÁ LITURGIKA Hovory o liturgii a liturgickém dění v Církvi i o všeobecných liturgických otázkách. 1. a 3. pondělí v měsíci říjen - duben 18:45-20:00	MODLITEBNÍ SKUPINA Setkání: 2. pondělí v měsíci (14.11., 12.12.) v 19:00. ÚKLID KOSTELŮ Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výzdoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

další informace: **webové stránky farnosti:** <http://farnost-zizkov.cz>

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic. Vít Uher, ThD.: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 31. 10. 2022:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 449 215,83
sbírka na splácení úvěru – ŘÍJEN 2022: Kč 11 525,-

povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-

č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

QR platba - možnost přispět
na různé potřeby farnosti

Děkujeme za Vaše dary – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 354 – LISTOPAD 2022

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic. Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.

NEPRODEJNÉ.